

[Carsten Raft.]

vilget og bevilget og ikke kunnet se Ende paa det hele og ikke kunnet drømme om de Veje, vi skulde gaa for at opnaa virkelige Besparelser. Her er ganske sikkert en Vej til Besparelse, og jeg spørger Regeringen, om den ikke har et Initiativ at tage i dette Spørgsmaal. Jeg ved, at den afgaaede Finansminister interesserede sig aktivt for Spørgsmaalet og bl. a. har været med til at autorisere de Studier, der er gjort i Sverige og Finland, og læser jeg Professorudvalgets Betænkning og den jyske Presse, kan jeg ogsaa se, at den nuværende Finansminister er aktivt interesseret. Krigsministeriet er med paa Tingene og er saa smaat begyndt at se paa sine egne Fabrikker. I Statsbanerne sker der ikke noget. Det eneste, der skal ske, er i Virkeligheden, at man 4 eller 5 Steder lader Eksperteserne gaa i Gang med at se, hvad Muligheder der er, lader dem aflægge Rapporter; saa vil det hele begynde af sig selv; saa kommer der Resultater, og saa vil man ganske sikkert være klar over, at her er en af de virkelige Veje til Besparelse, en af de virkelige Veje, Staten maa gaa, hvis den for Alvor skal økonomisere med sine Udgifter.

Midt i Besættelsestiden — jeg tror, det var i Foraaret 1943 — fandt jeg Anledning til over for en Del Ministre at rejse Spørgsmaalet om Belægningsforholdene paa Jægersborg og Gernersegade Kasererne, Mathskolen og en Del Lejre ude i Landet. Der blev givet en Del store Bevillinger, og Sagen kom derfor ikke offentlig frem. Det var godt. Forholdene var nemlig simpelt hen saa uanstændige og skandaløse de paagældende Steder, at en offentlig Debat vilde have været utiltalende paa det Tidspunkt.

Siden da er der sket meget. „Folk og Værn“ er blevet dannet. I Organisationens Blad og paa dens utallige Møder har Politikere og Officerer højtideligt lovet, at fremtidig skulde de unge værnepligtige mærke, at Nationen fulgte dem med Anerkendelse og Taknemmelighed. Patriotisme og Humanitet, Forsvarsvilje og Demokrati, alle sædle Følelser har sat hinanden Stævne for at indfri Løftet. Bare Soldaterne mærkede noget til det! Men det gør de ikke. En af Hærens Lejre er beregnet til Sommerbelægning med 400 Mand. Den bruges nu til Vinterbelægning med 1 000 Mand. Der er en Barak under Opførelse til Samlingsstue, og en til Infirmeri; det har foreløbig taget 2 Maaneder og ser ikke ud til at blive færdigt foreløbig. I andre Etater smækker man en Barak op paa en Uge. Der er ingen Tørrestuer, og Soldaterne har kun een

Uniform; der er ikke Plads til dem alle sammen i Samlingsstuen, og saa maa de gaa paa de kolde Gange. Det er intet Under, at alle 1 000 Mand i Lejren snøfter om Kap. Der er ingen Kalkelovn paa Vaskestuen, og saa fryser Vaskevandet. Hvor der er nye Kaserer, er det selvfølgelig bedre, men heller ikke der er der Siddeplads til alle i Samlingsstue og Marketenderi.

Selvfølgelig er et nyt Hus altid kønner end et gammelt og slidt, og selvfølgelig er der ingen, som lider Nød, men det hele Interiør er saa trist og saa graat og saa deprimerende. Siddepladserne i Samlingsstuerne er overvejende Taburetter, og der sidder man haardt, naar Kroppen er dødtæt efter en hel Dags Øvelser. Der er ingen Billeder paa Væggene, ingen Gardiner eller Kapper for Vinduerne, Bohavet er primitivt og grimt. Der er ikke en Krog i hele Lejren, hvor der er en Smule Hygge og Bekvemmelighed. Mandskabet er overalt mødt med godt Humør og med den bedste Vilje, men der skal nu alligevel en ualmindelig stor Portion godt Humør og god Vilje til, hvis det skal holde i 1½ Aar paa de Vilkaar i Danmark og i Tyskland.

Paa Kasererne ude i Provinsbyerne skal det være noget bedre, og netop i de sidste Dage meddeles det, at Møblerne skal være under Vejs. Jeg vil haabe, at det er et Vidnesbyrd om, at det ogsaa sker de andre Steder. Fra Marinen er Rapporterne ikke særlig gode. Saa vidt jeg forstaa, er der stadig Elever, som har hele deres Tilværelse under Banjerne, sover og spiser og undervises i elektrisk Lys hele Dagen igennem. Og for Hærens ældre Mandskab, som har den sure Vagttjeneste ude i Landet, er Forholdene næsten alle Steder barske og primitive. For Vagten ved Grænsen er de helt umulige. En af Hærens højere Officerer sagde forleden Dag ganske alvorligt til mig, at denne Vinter er en af de haardeste og sureste, den danske Hær har gennemlevet.

Jeg retter ikke Bebrejdelser mod nogen, ikke mod nogen Person eller nogen Myndighed. Jeg ved ogsaa godt, hvor svært det har været at sætte det hele paa Benene efter Forsvarets komplette Ophævelse og Udplyndring, og hvor svært det er at skaffe Tingene. Men de *kan* skaffes; det kan de i hvert Fald, naar det gælder de tyske Flygtninge, i langt større Format, end der her er Tale om. Var det ikke en Idé, om man nu gik tværs hen over alle Kommandoveje og Tjenestecirkler og hvad den Slags hedder, og at Ministeren selv tog Sagen i sin Haand? Der siges i Rigsdagen, at den højtærede Statsminister gerne vil have Forsvarsmini-